

Nr 3.

Ankom till riksdagens kansli den 17 maj 1922 kl. 3 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående fortsatt tillämpning av förordningen den 22 juni 1921 angående rusdryckers förverkande i vissa fall m. m.

Genom en den 21 april 1922 dagtecknad proposition, nr 249, vilken av riksdagen hänvisats till bevillningsutskottet samt av bevillningsutskottet hänskjutits till behandling av sammansatt bevillnings- och första lagutskott, här nedan kallat utskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda utdrag av i statsrådet och lagrådet hållna protokoll, föreslagit riksdagen att antaga följande vid propositionen fogade

Förslag

till

förordning angående fortsatt tillämpning av förordningen den 22 juni 1921 (nr 364) angående rusdryckers förverkande i vissa fall m. m.

Härigenom förordnas, att förordningen den 22 juni 1921 angående rusdryckers förverkande i vissa fall m. m., vilken gäller till och med den 30 juni 1922, skall äga fortsatt tillämpning efter nämnda dag till och med den 30 juni 1924, dock att 5 § tredje stycket i förordningen från och med den 1 juli 1922 skall hava följande ändrade lydelse:

Bihang till riksdagens protokoll 1922. 7 saml. 2 avd. 3 häft. (Nr 3—4). 1

5 §.

Har föreläggande, varom ovan sägs, icke delgivits varans ägare eller innehavare eller enligt andra stycket införts i vederbörlig tidning inom trettio dagar efter det att beslutet om beslag fattats eller, där vara tagits i förvar enligt 4 §, efter den åtgärd, gånge beslaget åter.

Beträffande de skäl, som ligga till grund för förslaget, får utskottet hänvisa till propositionen.

Såsom föredragande departementschefen erinrat, hemställde sammansatta bevillnings- och första lagutskottet vid 1921 års riksdag i det utlåtande utskottet avgav i anledning av dels Kungl. Maj:ts proposition med förslag till bl. a. förevarande förordning angående rusdryckers förverkande i vissa fall m. m., dels ock en av herr Bratt i ämnet väckt motion, att riksdagen ville i anledning av berörda motion i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte låta verkställa skyndsamt utredning, huruvida och under vilka förutsättningar den som dömts till ansvar för förbrytelse, som avsåges i vissa angivna lagrum, eller hos vilken beslag enligt förevarande förordning mera än en gång gjorts och blivit stående, måtte kunna bliva föremål för sådant förfarande, varom stadgades i lagen den 12 juli 1885 om lösdrivares behandling, samt om möjligt till innevarande års riksdag framlägga det förslag, vartill utredningen kunde föranleda.

Utskottets hemställan bifölls av riksdagen, som i skrivelse till Kungl. Maj:t den 16 juni 1921 bl. a. anhöll om sådan utredning, som utskottet ifrågasatt.

I anledning av riksdagens anhållan anbefalldes Kungl. Maj:t fattigvårdslagstiftningskommittén att inom viss tid inkomma med utredning i frågan.

I det utlåtande, fattigvårdslagstiftningskommittén i anledning härav den 25 oktober 1921 avgav, framhöll kommittén, bland annat, *dels* att lösdrivarelagen redan med nu gällande legala bestämning av kategorien »lösdrivare» i rätt betydande utsträckning komme till användning även å personer, som i olika former utövade olaga rusdryckshantering, *dels* att en förändrad legal bestämning av berörda kategori i överensstämmelse med dittills framkomna förslag, syftande till en behandling som lösdrivare av vissa lönbrännare och langare, knappast vore av den art, att flera sådana komme att på grund därav behandlas såsom lösdrivare, än om gällande lösdrivarelag direkt tillämpades på dem, *dels* ock slutligen att åtskilliga allvarliga principiella betänkligheter framställde sig mot en utsträckning av nu gällande lösdrivarelagstiftning utöver vad som redan skett i praxis.

På grund av fattigvårdslagstiftningskommitténs utredning och de skäl, kommittén däri anført, har föredragande departementschefen funnit sig icke kunna tillstyrka, att i förevarande förordning upptagas några bestämmelser av den art, som blivit ifrågasatt.

Utskottet har för sin del icke något att erinra i anledning av den verkställda utredningen och den ståndpunkt, föredragande departementschefen på grund därav intagit, men förväntar, att det spörsmål, vilket berörts i riksdagens förenämnda skrivelse, såsom även föredragande departementschefen förutsatt, vid den pågående utredningen om en reformerad lösdrivarelagstiftning bliver föremål för fortsatt uppmärksamhet av fattigvårdslagstiftningskommittén.

Då utskottet vid granskningen av förevarande förslag icke heller i övrigt funnit skäl till anmärkning mot detsamma, får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte för sin del bifalla ifrågasatt
varande proposition.

Stockholm den 17 maj 1922.

På sammansatta bevillnings- och första lagutskottets vägnar:

JAKOB PETTERSSON.

Vid detta ärendes behandling hava närvarit:
herrar *Jakob Pettersson, Antonsson, Nilson* i Kristinehamn, *Björkman, Jacob Larsson, K. G. Westman, Bårg* i Katrineholm, *Olsson* i Ramsta, *af Ekenstam* och *Lindqvist* i Halmstad.
